

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **V. P.**, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, Praha 9 proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2013 č. j. OAM-46/LE-LE05-HA03-2011, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2013 č. j. OAM-46/LE-LE05-HA03-2011 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žaloba projednávaná krajským soudem směřovala do v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného ve věci neudělení mezinárodní ochrany § 12, § 13 § 14, §

14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen zákon o azylu).

Žalobce nejprve obecně namítl nesprávné posouzení důvodů jeho žádosti, které následně vedly k nezákonnému a vadnému rozhodnutí. Ve včasném a řádném doplnění žaloby již konkrétně žalovanému vytknul nesprávné posouzení svého případu. Tvrdil, že doložil přednesem a odkazem na konkrétní a k věci se vztahující informace svůj odůvodněný strach z pronásledování tak, jak má na mysli § 12 zákona o azylu. Připomněl čl. 9 odst. 2 a čl. 4 odst. 4 Směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 (tzv. kvalifikační směrnice). Zdůraznil, že negativní jednání soukromých osob vůči samotnému žalobci bylo motivováno obecně negativním postojem společnosti k církvi žalobce, kterou jsou Svědci Jehovovi. Následně podtrhl zprávy o zemi původu, které potvrzují, že v Ruské federaci dochází ze strany státních orgánů ke zneužívání antiextremistického zákona proti Svědkům Jehovovým. Žalobce se veden konkrétními zprávami a osobními zkušenostmi nadto důvodně obával, že v jeho situaci se nemůže účinně dovolávat ochrany státu. Pokud správní orgán přijal závěr opačný, pak nemá oporu ve zprávách o zemi původu.

Dále žalobce shrnul svůj příběh a zopakoval důvody, pro které Ruskou federaci opustil s tím, že jsou totožné s důvody, pro které se obává návratu do země. Vyzdvihl po dlouhou dobu trvající negativní atmosféru státu i občanů Ruské federace vůči Svědkům Jehovovým. Připomněl, že někteří jeho souvěrci již byli obviněni z extremismu toliko z důvodu kázání jejich víry. Ve správním řízení uvedl, že byl v hierarchii stařešinou, tedy osobou, o kterou byl projevován v době před jeho odchodem zvýšený zájem ze strany policie. Zmínil Výroční Zprávu MZ USA o svobodě vyznání za rok 2011 ze dne 30. 7. 2012, ve které se jasně hovoří o zadržování osob s tím, že vláda selektivně uplatňovala stávající legislativní omezení týkající se svobody vyznání. Zpráva rovněž zmiňuje, že většina případů zadržení osob za praktické vyznávání náboženství se týkala muslimů a Svědků Jehovových. Odkázal rovněž na konkrétní zprávy zachycující jím tvrzené problémy s tím, že ačkoli je opakovaně navrhoval k důkazu v průběhu správního řízení, pak žalovaný jeho případ posoudil v zásadě na základě Výroční zprávy MZ USA o svobodě vyznání za rok 2011, která se dílčím způsobem situací Svědků Jehovových zabývala. K žalobcem navrženým zprávám, které by zásadnějším způsobem objasnily spornou otázku, žalovaný nepřihlédl, neboť byly předloženy v jazyce anglickém. Tímto formálním přístupem porušil jednu ze základních zásad správního řízení, kterou je zásada dostatečně zjištěného skutkového stavu včetně provedení důkazů, kterou jsou potřebné k jeho objektivnímu zjištění. Na podporu své žaloby odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 22. 5. 2009 sp. zn. 5 Azs 7/2009 (hrozba vykonstruovaných obvinění ze závažné trestné činnosti) a rovněž na rozsudek téhož soudu ze dne 30. 9. 2008 sp. zn. 5 Azs 66/2008 (zvláštní postavení žadatele o mezinárodní ochranu v rámci určité skupiny). Ze situace žalobce popsané a podpořené jím navrhovanými zprávami je zřejmé, že po něm nelze spravedlivě požadovat, aby využil možnost dovolat se ochrany kompetentních orgánů země původu či své obavy z pronásledování eliminoval otázkou změny svého bydliště. Z již vytýkaných důvodů podpořených aktuálními informacemi o situaci v Ruské federaci dokladoval žalobce nesprávnost rozhodnutí i v otázce neudělení tzv. doplňkové

ochrany dle § 14a zákona o azylu. Požadoval proto rozhodnutí žalovaného zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Správní orgán se k velmi podrobné žalobě vyjádřil poměrně stručným stanoviskem ze dne 13. června 2013. V úvodu zopakoval žalobní námitky, poté v jednotlivých odstavcích zachytil průběh správního řízení od podání žádosti až do konečného rozhodnutí s tím, že po posouzení žalobcova příběhu na podkladě informací o zemi původu neshledal možnost jeho žádosti – ať již z kteréhokoli důvodu – vyhovět. Připomněl, že řízení probíhalo řádně, příběh žalobce byl posouzen s ohledem na všechny paragrafy týkající se azylu či doplňkové ochrany. V podrobnostech odkázal na odůvodnění rozhodnutí a trval na zamítnutí žaloby.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou, projednal soud žalobu při jednání a to za přítomnosti obou stran sporu, zástupce žalobce a tlumočnicka jazyka ruského. Zástupce žalovaného při jednání zdůraznil, že Svědkové Jehovovi nejsou organizací státem cíleně pronásledovanou, nejedná se o cílenou a jasnou státní politiku. Naopak jsou v Rusku legální uznávanou církví. Proti excesům soukromých osob či státních orgánů se lze účinně dovolat ochrany, jak vyplývá z informací o zemi. Zástupkyně žalobce připomněla, že žalobce nebyl v zemi původu sice systematicky pronásledován, nicméně jeho příběh, jeho zvláštní postavení v církevní skupině a informace o situaci Svědků Jehovových v Ruské federaci, které v průběhu správního řízení navrhovali k důkazu, důvodnost jeho žaloby potvrzují. Obě strany sporu nadále trvaly na svých původních přednesech a procesních stanoviscích. Veden tak žalobními body krajský soud napadené rozhodnutí přezkoumal při jednání za přítomnosti obou účastníků (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z dosud popsaného lze shrnout, že žalobce se domáhal poskytnutí mezinárodní ochrany formou azylu s odkazem na ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, když tvrdil, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu svého náboženství. Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany (§ 14a či § 14b zákona o azylu).

Krajský soud v projednávané věci ověřil následující: žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce uplatnil 8. 3. 2011, téhož dne sepsal také žádost vlastní rukou a rovněž s ním byl uskutečněn pohovor za přítomnosti kvalifikovaného tlumočnicka. Doplňující pohovor se uskutečnil dne 20. 11. 2012, tedy se značným časovým odstupem od podání žádosti. Co všechno žalobce v řízení před žalovaným uvedl je prakticky doslovně zachyceno na prvních čtyřech stranách přezkoumávaného rozhodnutí. Pro daný případ je dle přesvědčení krajského soudu podstatné, že žalobce přistoupil k církvi Svědků Jehovových již v roce 1992 a až do svého odchodu z Ruské federace jejich náboženství aktivně rozšiřoval. Oba pohovory byly zaměřeny

– a to velmi podrobnými otázkami – na znalosti žalobce mající souvislost se založením, strukturou, myšlenkami a dalšími podstatnými aspekty této víry. Nelze nežli konstatovat, že žalobce v „testu znalostí“ bez výhrad obstál.

Sám za sebe sice netvrdil systematické pronásledování své osoby, nicméně popsal čtyři incidenty, jejichž byl účastníkem (soukromé osoby i orgány policie – obsah incidentů i časové údaje se shodly jak v prvním, tak i druhém pohovoru a to i přes značný časový odstup), zdůraznil své výsadnější postavení v církevní hierarchii (stařešina), konkrétní zprávy o historické snaze zdiskreditovat učení a poslání Svědků Jehovových (např. spolupráce s Hitlerem), postoj státu, který vede k nenávisti, podněcování xenofobních nálad v zemi, jejichž výsledkem jsou falešná obvinění ze strany státních orgánů. Připomněl, že je nepopiratelným faktem, že Rusko nerespektuje konkrétní rozsudky Evropského soudu pro lidská práva. A v neposlední řadě odkázal na konkrétní informace mající vztah k danému problému, na které žalovaného upozorňoval a jimiž správní orgán důkaz neprovedl. Jednalo se o zprávy Fóra 18, mezinárodní organizace zabývající se dodržováním práva na náboženskou svobodu a návrh na doplnění dokazování byl žalovanému doručen dne 16. 5. 2011. Dne 27. 7. 2011 byly doručeny další návrhy na doplnění dokazování a to odkazem na články portálu „Credo“ a „Regiopolis“ popisující situaci Svědků Jehovových v Ruské federaci a rovněž na portál „jw-media“ popisující stížnost Svědků Jehovových z Ruské federace u Evropského soudu pro lidská práva.

Dne 16. 2. 2012 obdržel správní orgán „vyjádření žalobce ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany“, v jehož závěru žalobce upozorňuje, že v prosinci 2009 a v lednu 2010 prohlásily dva z nejvyšších soudů v Rusku zřejmě hnutí, jehož představitelem je žalobce (věta není plně dokončena, nicméně její záměr a obsah vyplývá z celkového kontextu daného dopisu), za extremistické.

Další návrh na doplnění dokazování obdržel žalovaný dne 8. 6. 2012. V něm odkazuje na usnesení č. 14 Evropského parlamentu ve Štrasburku ze dne 16. února 2012, který – slovy překladu žalobce – vyjádřil hluboké znepokojení nad zneužíváním právních předpisů proti extremismu, nezákonné uplatňování trestních zákonů ...a náboženským menšinám, jako jsou Svědci Jehovovi. Další odkaz byl na zprávu Výroční zprávu Komise USA pro mezinárodní náboženskou svobodu z března 2012 (pro období 1. dubna 2011 až 29. února 2012), kdy z její obsah dle žalobce jasně dokladuje důvodnost jeho obav a potvrzuje jím popisovanou a prožívanou situaci v zemi původu.

Po všech výše zaznamenaných podnětech žalobce proběhnul dne 20. 11. 2012 doplňující pohovor, který byl zaměřen na detailní popis života žalobce v Ruské federaci, jeho aktivity ve sboru Svědků Jehovových a opět byl veden za účelem ověřit znalosti žalobce z tohoto konkrétního náboženského učení.

Ani po proběhnuvším doplňujícím pohovoru neustala snaha žalobce doložit svá tvrzení a obavy konkrétními odkazy či důkazy. Na straně 236 správního spisu je např. článek s názvem „Představitel marijských Svědků Jehovových je obviněn z podněcování k nenávisti z náboženských důvodů“. Na straně 240 až 259 je

založeno podání žalobce doručené žalovanému dne 10. 1. 2013 s názvem „vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ve věci“, ve kterém žalobce výslovně žádá správní orgán o doplnění dokazování o konkrétní zprávy, které popisují situaci Svědků Jehovových v Ruské federaci (a přičinil jasnou identifikaci zpráv i jejich zdrojů včetně shrnutého obsahu).

Žalovaný, jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, důkaz žádnou z výše navrhaných zpráv neprovedl, neboť byly doloženy v jazyce anglickém. Vycházel tak při rozhodování z informací, které si ke konkrétnímu případu obstaral sám. Dle údajů uvedených v odůvodnění rozhodnutí měl být žalobce dne 19. 12. 2012 seznámen s těmito zprávami: Výroční Zpráva MZ USA o dodržování lidských práv v Rusku za rok 2011 ze dne 24. 5. 2012, Výroční zpráva MZ USA o svobodě vyznání za rok 2011 ze dne 30. 7. 2012, zprávami z Infobanky ČTK a Informace MZV ČR Rusko ze dne 2. 7. 2012 č. j. 102117/2012LPTP a její doplnění z 10. 8. 2012 č. j. 112350/2012-LPTP. K tomuto krajský soud podotýká, že poslední dvě informace jsou součástí správního spisu. Informace uvedené jako první mají sice též název, nicméně zachycují situaci na Ukrajině a nikoli v Ruské federaci.

Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu udělí azyl, bude-li v řízení zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) je zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Krajský soud při posuzování důvodnosti žaloby vycházel z jasného postoje žalobce, který se domáhal udělení azylu s odkazem na § 12 písm. b) zákona o azylu. Od počátku řízení předložil žalobce situace, ve kterých spatřoval konkrétní útoky na svoji osobu mající původ v jeho náboženském vyznání, které dle jeho přesvědčení nabyly na intenzitě a vážnosti tím, že v hierarchii náboženské skupiny zastával funkci stařešiny. Za podpory své zástupkyně po celou dobu řízení před správním orgánem upozorňoval na jasné omezování a pronásledování osob hlásících se k učení Svědků Jehovových. K těmto jeho postřehům, či spíše subjektivním pocitům, na které by případně mohlo být nahlíženo s jistou dávkou nedůvěry s tím, že žalobce do nich projekuje své subjektivní pocity, však doložil jednak konkrétní zprávy zachycující situaci Svědků Jehovových v Ruské federaci a jednak, a to opakovaně, přímo po žalovaném požadoval zajištění konkrétních dalších informací, které jsou cíleně zaměřeny na otázku a problémy Svědků Jehovových v Ruské federaci. Důraz na doplnění dokazování kladl zejména poté, kdy zjistil, že k jeho konkrétním výhradám a postřehům shromáždil správní orgán v zásadě toliku jedinou informaci (Zpráva MZ USA).

Po provedeném jednání dospěl k závěru, že podaná žaloba je důvodná a dosavadní zjištěný skutkový stav věrohodnost žalobcova příběhu nesnížil a jím tvrzené obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu rozhodně nevyvrátil. Žalobce předložil v rámci svých možností logický a věrohodný příběh,

kteřý nebyl v průběhu správního řízení zásadním způsobem zpochybněn. Nelze upřít žalobci subjektivní právo na hodnocení konkrétní situace jeho očima, nicméně se po celou dobu řízení před správním orgánem vědomě aktivním přístupem snažil žalovanému nabídnout důkazy, které dle žalobceva přesvědčení potvrzují důvodnost jím tvrzených obav. Opakovaně zdůrazňoval své zvláštní postavení v církvi a poukazoval na násilné represe vůči některým svým souvěrcům. Zdůraznil, že dokonce i soudy, které by měly být garantem práva a zákonnosti, se měly – podle jím navrhovaných důkazů – postavit proti jeho církvi a stejně tak v zemi nejsou dle žalobce respektována rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (opět ve vztahu ke Svědkům Jehovovým). Krajský soud je přesvědčen, že žalobce v průběhu správního řízení velmi aktivně argumentoval ve prospěch svého příběhu a obavy, které pociťoval jako důvodné, se snažil potvrdit odkazem na konkrétní informační zdroje. Pokud tedy řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno 8. března 2011 a rozhodnutí bylo přijato za dva roky poté, očekával by krajský soud pragmatický přístup žalovaného přinejmenším v tom směru, že k žalobcem jasně přednesenému problému zajistí objektivní důkazy z více informačních zdrojů a vyvrátí tak opakovaná tvrzení žalobce o obavách z pronásledování z důvodu jeho postavení v církvi Svědků Jehovových, bude reagoval na jím navrhované důkazy, jejichž obsah – byť stručně – již žalobce posléze tlumočil i v českém jazyce.

Krajský soud s ohledem na shora uvedené připomíná jedno z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně, ve kterém se soud vyjadřuje mimo jiné k požadavkům na náležité dokazování. V rozhodnutí NSS ze dne 30.9.2008, čj. 5 Azs 66/2008-70 se uvádí následující: *„Pokud jde o břemeno důkazní, to je již výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V mnoha případech však musí žalovaný rozhodovat za důkazní nouze, tj. tehdy, když není ani žadatel ani žalovaný schopni doložit či vyvrátit určitou skutečnost či tvrzení žádným přesvědčivým důkazem. V takových případech zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle výpovědi žadatele.“* Pravdivost a věrohodnost výpovědi žalobce nebyla po celou dobu řízení před správním orgánem v žádném směru zpochybněna. Pokud tedy navrhl důkazy, které se jeho stěžejním důvodům (obavám) měly zabývat, tak správní orgán nedostal své povinnosti náležitě zjistit skutkový stav věci.

Soud souhlasí s tím, že zprávy žalobcem shromážděné sice potvrzují možnost obrátit se na konkrétní kompetentní orgány státu se žádostí o ochranu, nicméně tyto zprávy již nedávají jasnou odpověď na to, zda-li by se této ochrany dovolal ve svém konkrétním postavení i žalobce.

Za dané situace proto nelze přijmout bez dalších objektivně zjištěných skutečností za dostatečně odůvodněný ani závěr správního orgánu, že žalobce by mohl své problémy vyřešit přestěhováním se do jiné části země. I na tuto situaci žalobce v průběhu řízení před správním orgánem reagoval s tím, že vzhledem k jeho

postavení a vzhledem k postoji kompetentních orgánů státu by toto řešení jím tvrzené obavy nezhojilo. Krajský soud k možnosti přijmout tento závěr postrádal objektivní a věrohodné informace, které by správní orgán při svých úvahách využil.

V rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 24. 1. 2008 č. j. 4 Azs 99/2007-102 se uvádí: „...cestu za vnitřní ochranou nesmí vylučovat poměry panující v zemi původu (osoba hledající vnitřní ochranu nesmí být vystavena nepřiměřenému riziku). Dále je potřeba hodnotit účinnost vnitřní ochrany, tedy zda se žadateli o udělení mezinárodní ochrany podaří původcům pronásledování definitivně uniknout takovým způsobem, aby bylo vyloučeno riziko opětovného pronásledování.“

Výše popsané okolnosti případu s přihlédnutím ke konkrétním informacím pak neumožnily krajskému soudu, aby se se závěry žalovaného ztotožnil. Žalobce přednesl své problémy, tvrdil své obavy a jejich důvodnost navrhl ověřit konkrétními zprávami. Pokud se žalovaný své povinnosti zprostil tím, že byly zprávy předkládány v anglickém jazyce a nikoli ruském, který si žalobce zvolil jako jazyk jednání, považuje krajský soud tento postoj za alibistický. Ostatně i samotný žalobce se posléze snažil upozornit na neutěšené postavení Svědků Jehovových v Ruské federaci alespoň stručným sumářem obsahu jím navrhovaných důkazů. Žalovaný na tyto snahy nereflektoval, a krajský soud dal žalobci za pravdu, že důkazy správním orgánem dosud shromážděné nejsou dostatečně přesvědčivé a neumožňují ryze individuální hodnocení a nezájatý pohled na případ žalobce. Nepovažoval však za rozumné doplňovat dokazování v řízení před soudem, neboť zprávy, na které žalobce odkazuje budou jistě vyžadovat jasné hodnocení a postoj žalovaného k jejich obsahu a to se znalostí příběhu žalobce. Možnosti doplnit dokazování cílenými zprávami samotným krajským soudem jsou navíc dle jeho přesvědčení méně časově flexibilní a rovněž výrazně omezenější nežli možnosti samotného správního orgánu (správní orgán disponuje širokou databází informací, může využít konkrétní zprávy z obdobných případů, apod.).

Pokud tedy krajský soud dospěl k závěru o dosud nedostatečně objektivně posouzené otázce důvodnosti podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k § 12 písm. b) zákona o azylu (na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu) a správnímu orgánu uložil o této otázce jednat a opětovně rozhodnout, je potom logické, že ani v ostatních posuzovaných otázkách nemohlo rozhodnutí žalovaného zůstat nedotčeno.

Za dané situace krajský soud rozhodnutí žalovaného s ohledem na důvodnost vznesených námitek ve smyslu nedostatečně zjištěného skutkového stavu zrušil pro vady řízení a věc tak vrátil žalovanému k dalšímu projednání (§ 78 odst. 1, odst. 4 a odst. 5 s.ř.s.). Žalovaný po vyhodnocení výše specifikovaných a soudem rozebraných žalobních námitek doplní dokazování a o žádosti opětovně rozhodne. Odstranění a objasnění zjištěných vad vyžaduje zásadnější doplnění dokazování způsobem v tomto rozhodnutí popsáním.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšný žalobce náhradu nákladů řízení nepožadoval, a proto nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 23. října 2013

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně